

Saa satte hun sig hen med en Bog; men ogsaa den opgav hun snart og sank hen i sine egne Tanker.

At hendes Møder med Pastor Gaardbo ikke altid havde været tilfældige — det skulde hun saamænd gerne indrømme sin Svigerinde. Hun satte Pris paa at tale med ham. Skønt han hverken var underholdende eller aandfuld, snarest det modsatte, havde Bekendtskabet med ham været noget af en Oplevelse for hende, fordi han var saa forskellig fra de fleste andre Mænd, hun havde truffet. Selv Torben Dihmer havde aldrig interesseret hende paa den Maade.

Men hendes kære Fætter og elskelige Svigerinde kunde alligevel ganske spare sig deres Ængstelse. Hun var ikke forelsket i Pastor Gaardbo og kunde aldrig blive det... vilde heller ikke være det. Bare den Tanke at blive hvirvlet ind i en ny haabløs Forelskelses Heksedans fyldte hende med en Lede, saa hun kunde gøre en Ulykke paa sig selv. Men det havde ingen Nød. Pastor Gaardbo hørte med sit hele Væsen en Verden til, som aldrig kunde blive hendes. Jo mere hun havde talt med ham, desto stærkere følte hun det. Som det meste af, hvad hun havde oplevet i de senere Aar, havde ogsaa disse Dages Erfaringer kun forøget hendes Ensomhedsfølelse og hendes Tristhed.

Hun forstod ham ikke. Hans urokkelige Tillids-